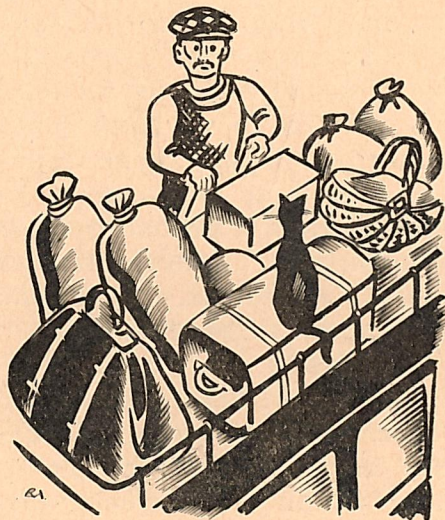

преметна се два пжти въ въздуха и почна да пада нѣкжде надолу, въ тѣсната и тъмна улица. Отъ страхъ, не успѣ да извика и припадна. Свѣсти се, когато се удари въ нѣщо твърдо. Въ сжщото време нѣщото, върху което бѣше падналь, се раздвижи изцѣло, и съ шумъ и свирене го понесе нанѣкжде. Чакъ следъ нѣколко минути Мъръ-Мъръ разбра, какво бѣ станало. Той бѣше падналь върху голѣмъ автомобилъ, на чийто покривъ имаше разни куфари и сандѣци. Сега пжтуваше изъ града, неизвестно накжде. Минаха така изъ много улици, освѣтени и шумни, съ тѣлпи хора, трамваи и коли. Най-после спрѣха въ единъ широкъ дворъ. Мъръ-Мъръ се бѣ свилъ между багажа, изгубилъ умъ отъ уплаха. Господи, Боже, нѣма ли да се свършатъ тия страхотии?.. Отъ автомобиля излизаха хора. Единъ човѣкъ се качи на покрива му, и почна да смѣква багажа.

Както прибираше, човѣкътъ съгледа неканения пжтникъ. Котакътъ седѣше обезумѣль.

— Ха! Ами ти, що щешъ тука, бре? — викна човѣкътъ. — Де ти е билетътъ? А-а! Безплатно искашъ на пжтувашъ? Тѣй ли? Чакай, ще те науча азъ тебе!...

Ала докато го научи, Мъръ-Мъръ се метна отгоре право на стжпалата, прекоси широкия дворъ и се скри въ жгѣла на единъ сайванъ за дърва. Човѣкътъ се засмѣ добродушно, засвирка съ уста и влѣзе въ

освѣтеното помѣщение. Тука бѣше голѣма гостоприемница и автомобилна станция въ града. Имаше стаи, чардакъ, изби. Въ крѣчмата разговаряха и се смѣеха хора. Откъмъ готварницата миришеше на пържена риба и кебапчета.

Следъ нѣколко минути Мъръ-Мъръ полегичка се измѣкна, сръбна нѣколко глѣтки вода отъ локвата до чешмата, и тръгна къмъ чардака, да прекара нощта. Сега почваше другъ, съвсемъ неизвестенъ животъ.

Константинъ Константиновъ